

Sygn. akt VI U 202/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 05 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: starszy protokolant sądowy Marzena Szablewska

po rozpoznaniu w dniu 5 czerwca 2018 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania A. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia (...)znak (...)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...)w W.

o świadczenie rehabilitacyjne

1. oddala odwołanie;
2. nakazuje wypłacić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Warszawy Pragi – Południe w Warszawie na rzecz pełnomocnika z urzędu adw. D. K. kwotę 60,00 zł (sześćdziesiąt złotych 00/100) powiększoną o należny podatek od towarów i usług (VAT) tytułem pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Sygn. akt VI U 202/17

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia (...) znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odmówił A. S. prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 6 września 2013 roku. W uzasadnieniu organ rentowy podniósł, że Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 29 stycznia 2014 roku wskazała, że stan zdrowia ubezpieczonej nie uzasadniał przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, gdyż nie była niezdolna do pracy.

decyzja z dnia 24 lutego 2014 roku – akta organu rentowego;

Od powyższej decyzji A. S. złożyła odwołanie wnosząc o jej zmianę poprzez przyznanie odwołującej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 6 września 2013 roku. W uzasadnieniu podniosła, że po upływie 182 dni zasiłku chorobowego Komisja Lekarska ZUS niezasadnie orzekła zdolność do pracy. W ocenie odwołującej od 6 września 2013 roku nie była zdolna do wykonywania pracy, cierpi na depresję, cały czas prowadzona była wobec niej diagnostyka i leczenie gastrologiczne, które to choroby były wzajemnie powiązane.

odwołanie – k. 1-2

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania od decyzji z dnia 24 lutego 2014 roku powołując się na argumentację wskazaną w skarżonej decyzji.

odpowiedź na odwołanie – k. 10-11

Sąd ustalił, stan faktyczny:

Odwołująca A. S. posiada wykształcenie wyższe, jest tłumaczem przysięgłym języka rosyjskiego i niemieckiego. Zawodowo prowadziła działalność gospodarczą sporządzając tłumaczenia między innymi dla organów wymiaru sprawiedliwości.

bezsporne

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wypłacił odwołującej zasiłek chorobowy za okres od 8 marca 2013 roku do 5 września 2013 roku. W dniu 29 października 2013 roku wnioskodawczyni złożyła wniosek o przyznanie jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego od 6 września 2013 roku spowodowany niezdolnością do pracy związaną z ogólnym stanem zdrowia.

bezsporne, a nadto: wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego – akta organu rentowego

Początek zaburzeń psychicznych u odwołującej związany był z trudną sytuacją zawodową. Zaburzenia psychiatryczne spowodowane były toczącą się sprawą przeciwko Urzędowi Skarbowemu o nałożenie kary skarbowej w wysokości powyżej 1 miliona złotych. W związku z w/w wydarzeniami załamała się, zerwała kontakty z rodziną. W maju 2013 r zgłosiła się do psychiatrii, otrzymała leki przeciwdepresyjne. Była płaczliwa, niechętnie wychodziła z domu. Bała się nowych wiadomości, miała zaburzenia koncentracji. Poprawa nastąpiła w marcu 2014 r gdy ustalono, że była ofiarą oszustwa i zaczęły napływać pozytywne informacje odnośnie toczącej się sprawy. Wówczas zaczęła przyjmować zlecenia. Była spokojna, prawidłowo wszechstronnie zorientowana, kontaktowała dobrze, rzeczowo, spontanicznie. Nie miała objawów psychotycznych i myśli suicydalnych. Odwołująca nie ma pogorszonego skupienia uwagi, pamięci, nastroju. Nasilenie dolegliwości nie powodowało niezdolności do pracy po dniu 6 września 2013 r. Przebyte zaburzenia miały charakter reaktywny, związane z toczącą się sprawą oraz trudnościami zawodowymi. Dolegliwości ustąpiły, gdy doszło do ustalenia korzystnych dla odwołującej faktów w toczącej się sprawie.

dokumentacja medyczna- akta organu rentowego; opinia biegłego z zakresu psychiatrii M. L. z dnia 1 sierpnia 2014 roku – k. 19-20; uzupełniająca opinia biegłego z zakresu psychiatrii M. L. z dnia 10 października 2014 roku – k. 67-68; historia choroby k. 118- 121, opinia biegłego z zakresu psychiatrii B. P. z dnia 19 lutego 2015 roku – k. 122-124

W zakresie schorzeń gastrologicznych odwołująca cierpiała na uszkodzenie wątroby niewielkiego stopnia w przebiegu jej stłuszczenia bez wirusowego zapalenia wątroby, przewlekłe zapalenie błony śluzowej żołądka i dwunastnicy, chorobę refleksową przełyku, guzki krwawicze, które zostały rozpoznane w trakcie hospitalizacji w Klinice (...) w Ł. oraz na (...) (...) w Ł.. Odwołująca cierpi na bóle brzucha, pieczenie gardła oraz naprzemienne zaparcia i biegunki. Leczona jest objawowo lekami rozkurczowymi oraz zmniejszającymi wydzielania żołądkowe. Odwołująca ma nadwagę ok. 15 kg z zaleceniem redukcji masy ciała.

Gastroskopia z dnia 11 września 2014 roku wraz z badaniem histopatologicznym wycinków błony śluzowej żołądka potwierdziła rozpoznanie przewlekłego zapalenia błony śluzowej. Stłuszczenie wątroby u odwołującej było zaburzeniem metabolicznym nieograniczających zdolności do wykonywania pracy zgodnie z kwalifikacjami odwołującej.

Stłuszczone wątroby nie upośledza sprawności ustroju w sposób uniemożliwiający podjęcie pracy zarobkowej zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Schorzenia wymagają leczenia dietetycznego i farmakologicznego, które zostały odwołującej zalecone poprzez przestrzeganie diety lekkostrawnej, ubogowęglowodanowej, redukcji wagi ciała, bezwzględnego zakazu spożywania alkoholu oraz przyjmowanie leków działających ochronnie na komórkę wątrobową i zmniejszające wydzielanie żołądkowe.

dokumentacja medyczna- akta organu rentowego; opinia biegłego z zakresu gastroenterologii L. W. z dnia 3 września 2014 roku – k.30-31; uzupełniająca o opinia biegłego z zakresu gastroenterologii L. W. z dnia 8 grudnia 2014 roku – k.79-80; opinia biegłego z zakresu gastroenterologii J. W. (1) z dnia 23 marca 2015 roku – k. 140-141; dokumentacja medyczna k. 61-62, k. 189-195, uzupełniająca opinia biegłego z zakresu gastroenterologii J. W. (1) z dnia 21 września 2015 roku – k. 203-204

Powyższy stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów dołączonych do akt sprawy, w tym dokumentów z akt organu rentowego, których prawdziwość nie była kwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd oparł się również na opiniach sporządzonych przez biegłych, w pełni podzielił stanowisko, wyrażone w opiniach opracowanych przez biegłych lekarzy specjalistów: psychiatrów i gastroenterologów, ponieważ są one jasne, logiczne, fachowe i zawierają przekonujące uzasadnienie sformułowanych w nich wniosków. Biegli wydając opinie, mieli na uwadze wyniki badań odwoływającej, dokumentację medyczną, dotyczącą jej dotychczasowego leczenia, a także stan zdrowia odwoływającej, stwierdzony na podstawie badań, dokonanych bezpośrednio przed wydaniem opinii. W toku niniejszej sprawy odwołująca składała zastrzeżenia do opinii biegłych psychiatry i gastroenterologa, wobec czego Sąd zwracał się do biegłych o ustosunkowanie się do zarzutów zgłaszanych w pismach odwoływającej (k.40-41 oraz 58-60). Biegli M. L. i L. W. w ocenie Sądu w sposób pełny i rzetelny ustosunkowali się do uwag zgłaszanych przez odwołującą podtrzymując stanowisko wyrażone w pierwotnych opiniach. Mając na względzie zgłaszane przez powódkę zastrzeżenia celem ustalenia w pełni stanu faktycznego Sąd w niniejszej sprawie dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu psychiatrii i gastroenterologii z wyłączeniem M. L. i L. W.. Biegli B. P. (psychiatra) i J. W. (1) (gastroenterolog) w wydanych przez siebie opiniach sądowych wskazywali na te same wnioski i ustalenia, co inni biegli tych samych specjalności podtrzymując je w opiniach uzupełniających wydanych w sprawie.

Mając na względzie tożsamość ustaleń i wniosków biegłych z zakresu psychiatrii M. L. oraz B. P., a także biegłych z zakresu gastroenterologii L. W. i J. W. (2) ustalenia stanu faktycznego w pełni oparł na opiniach wszystkich tych biegłych pozostających w sposób spójny i rzeczowy korespondujący ze sobą.

Biegła B. P. podkreśliła, że opisy wizyt lekarskich w dokumentacji medycznej za okres sporny są bardzo skąpe i nie wskazują na duże pogorszenie jej stanu psychicznego (stan psychiczny niestabilny, bóle głowy, zaburzenia koncentracji uwagi) biegła zwróciła również uwagę, że w okresie spornym nie zmieniono leczenia. W/w dolegliwości nie ograniczały jej codziennego funkcjonowania i były głównie uwarunkowane czynnikami zewnętrznymi. U odwoływającej widoczne jest duże poczucie choroby. Biegła podkreśliła, że z uwagi na dokumentację medyczną z akt sprawy oraz całokształt zgłaszanych dolegliwości z uwagi na ich natężenie z punktu widzenia psychiatrycznego po 6 września 2013 r wnioskodawczyni była zdolna do pracy.

Sąd ponadto miał na względzie tak oceniając materiał dowodowy fakt, że do żadnej z opinii biegłych organ rentowy nie składał zastrzeżeń ani nie wnioskował o wydanie opinii przez innego biegłego.

Strony nie wnosili o uzupełnienie materiału dowodowego.

Sąd zważył, co następuje:

Na podstawie art. 18 ust 1 i 2 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (tekst jednolity - Dz. U. z 2017, poz.1368) dalej ustawy zasiłkowej, świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy. Zaś zgodnie z art. 19 ustawy zasiłkowej, świadczenie rehabilitacyjne wynosi 90% podstawy wymiaru zasiłku chorobowego za okres pierwszych trzech miesięcy, 75% tej podstawy za pozostały okres, a jeżeli niezdolność do pracy przypada w okresie ciąży - 100% tej podstawy.

Świadczenia z ubezpieczenia społecznego mają na celu zapewnienie środków utrzymania ubezpieczonemu, który z różnych powodów nie ma w danym okresie możliwości uzyskiwania dochodu z działalności wykonywanej osobiście, niezależnie od tego, na jakiej podstawie. W orzeczeniu z dnia 4 czerwca 2012 roku wydanym w sprawie o sygnaturze akt I UK 13/12, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że ryzykiem chronionym jest w tym przypadku niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej, zarówno tej, której wykonywanie dawało tytuł do objęcia ubezpieczeniem, jak i wykonywanej równoległe z taką działalnością, a ponadto jakiegokolwiek nowej działalności dającej źródło utrzymania.

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie było ustalenie czy A. S. spełnia przesłanki przyznania jej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w okresie od 6 września 2013 r roku.

Jak wynika z uzasadnienia skarżonej decyzji ZUS, jej podstawą było orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS, zgodnie, z którym ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy, a tym samym brak jest przesłanek do ustalenia uprawnienia do świadczenia rehabilitacyjnego.

Należy, więc zauważyć, że świadczenie rehabilitacyjne chroni tę samą rodzajowo sytuację, co zasiłek chorobowy, czyli czasową niezdolność do dotychczas wykonywanej pracy (tak też: A. Rzetecka – Gil, Komentarz do art. 18 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, Oficyna 2009). Co również istotne w kontekście oceny warunków decydujących o prawie do świadczenia rehabilitacyjnego, stosownie do art. 18 ust. 7, świadczenie to nie przysługuje osobie uprawnionej do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego, nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego oraz do urlopu dla poratowania zdrowia, udzielonego na podstawie odrębnych przepisów. Wobec powyższego niezbędną przesłanką przyznania odwołującej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego było stwierdzenie czy jest ona niezdolna do pracy po 6 września 2013 roku.

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego z powodów psychiatrycznych odwołująca nie jest niezdolna do pracy, zdaniem biegłych M. L. i B. P. po 6 września 2016 roku była zdolna do pracy i według biegłego brak wskazań do leczenia rehabilitacyjnego. W zakresie schorzeń gastrycznych i gastroenterologicznych odwołująca jest zdolna do pracy po 6 września 2013 roku, gdyż posiadane i zgłaszane dolegliwości nie upośledzają zdolności do wykonywania pracy, jaka odpowiada jej kwalifikacjom, jako tłumacza przysięgłego języka niemieckiego i rosyjskiego. Sąd nie neguje tego, że odwołująca cierpi na wiele schorzeń o różnym podłożu, jednakże dzieląc wnioski opinii biegłych psychiatrów i gastroenterologów, należy stwierdzić, że nie uzasadniają one uznania, że powódka była niezdolna do pracy. Jak wskazali biegli z zakresu gastroenterologii odwołująca jest zdolna do pracy, a rozpoznane schorzenia wymagają leczenia dietetycznego i farmakologicznego, a stłuszczenie wątroby rozpoznane od 2011 roku jest schorzeniem zaburzeniem metabolicznym, którego stopień zaawansowania nie ogranicza zdolności do wykonywania pracy zgodnej z jej kwalifikacjami. W zakresie schorzeń psychiatrycznych dolegliwości wobec przyjmowania przez odwołującą z dobrym skutkiem leków przeciwdepresyjnych nie ograniczają jej codziennego funkcjonowania. Stan psychiczny jest względnie wyrównany i nie wykazuje cech nagłego pogarszania się. Sąd ponadto zważył, że dolegliwości psychiatryczne u odwołującej miały charakter reaktywny – były reakcją na postępowanie sądowe odwołującej z Urzędem Skarbowym, w którym ostatecznie została uznana, że padła ofiarą oszustwa, co spowodowało, że jej stan uległ poprawie.

Opierając się na przedstawionych opiniach biegłych M. L., B. P., L. W. oraz J. W. (1) Sąd ustalił, że odwołująca się była osobą zdolną do pracy po 6 września 2013 roku, w związku, z czym prawidłowe było ustalenie, jakie legło u podstaw wydania skarżonej decyzji.

W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd orzekł jak w sentencji.

W kwestii kosztów postępowania Sąd orzekł na podst. art. 98 i 99 KPC oraz § 11 ust 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity -

Dz. U. Z 2013 roku, poz. 490, ze zm.), według jego brzmienia z dnia wniesienia pozwu, zasądając na rzecz każdego z pozwanych po 60, 00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego powiększonego o podatek od towarów i usług.

ZARZĄDZENIE

(...)